

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 13/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalčinom, Advokátska kancelária, Platanová 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 260/2010 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 430/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 22 P 260/2010 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 430/2013.

2. Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že okresný súd v sťažnosťou napadnutom konaní rozsudkom sp. zn. 22 P 260/2010 z 23. júla 2013 zvýšil výživné pre sťažovateľa na každé z jeho dvoch maloletých detí naposledy určené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 41/2008 z 31. marca 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 CoP 200/2009 z 29. októbra 2009 zo sumy 132,78 € na 150 € mesačne, ktoré ho zaviazal platiť matke maloletých detí od 25. januára 2013 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Dlžné výživné v sume 107,20 € pre každé z maloletých detí za obdobie od 25. januára 2013 do 31. júla 2013 sťažovateľa zaviazal súd zaplatiť matke mal. detí do 90 dní a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 CoP 430/2013 z 30. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v konaní pred okresným súdom sa cítil byť diskriminovaný z dôvodu pohlavia, čo sa malo prejavovať tým, že mu konajúci súd neumožnil vykonať všetky dôkazy, nebolo mu udelené slovo, keď o to požiadal, a dochádzalo z jeho pohľadu k nesprávnej, resp. neúplnej protokolácii jeho výpovedí na jednotlivých pojednávaniach. Sťažovateľ taktiež namietal nesprávne vyhodnotenie ním predkladaných dôkazov, najmä tých, ktoré sa vzťahovali na podmienky zamestnanosti v Slovenskej republike, čo malo podľa jeho názoru za následok nesprávne rozhodnutie vo veci vo vzťahu k stanoveniu výšky príspevku na výživné pre maloleté deti.

4. K namietanému postupu krajského súdu a jeho rozsudku sťažovateľ uviedol: *„Z rozsudku Krajského súdu explicitne vyplýva, že ani ten nevezal do úvahy a ani sa nezaoberal, čo aj otvorene priznáva, s tým, aké sú podmienky a možnosti zamestnania sa človeka vo vekom 50 rokov a so zdravotným poškodením, teda s dôležitými faktormi, s ktorými sa na slovenskom trhu práce nedá získať takmer vôbec žiadne zamestnanie, ktoré by poskytovalo dostatočný príjem na platenie výživného v sumárnej výške 300 eur mesačne na dve maloleté deti.*

KS KE vo svojom rozsudku dokonca stanovil, že to, aké sú podmienky zamestnania sa na Slovensku ani neskúmal. Svoje rozhodnutie oprel iba o svoj názor a názor mladého psychológa, resp. o názory ľudí, ktorí o sociálnom, trhom, ekonomickom, finančnom a pracovnom trhu práce nemajú odbornú, resp. reálnu predstavu, nakoľko tieto trhy predstavujú samostatné vedné odbory, ktoré si vyžadujú množstvá, teda tisíce vyštudovaných odborníkov, ktorí tieto trhy vytvárajú, študujú ich, vyhodnocujú ich, majú o nich reálne a nie iba individuálne fiktívne vedomosti,, a teda o možnostiach získať zamestnanie na trhu práce podľa vekových, zdravotných a iných kritérií vedia najlepšie, pretože disponujú vedeckými poznatkami, ktorých štúdiu sa venujú dlhodobo. Predmetný rozsudok KS KE je teda založený iba na individuálnych a nie reálnych názoroch sudcov OS KE I a KS KE, ale aj psychológovia, ktorí v predmetných oboroch nie sú odborníci, a teda ich názor nemožno považovať za zákonný dôkaz, čo znamená, že rozsudok KS KE je nezákonný.“

5. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ podrobne popisuje skutkové okolnosti týkajúce sa jeho zárobku a eventúálnych pracovných príležitostí na trhu práce, ktoré podľa jeho názoru boli zo strany konajúcich súdov nesprávne vyhodnotené.

6. Petit sťažnosti sťažovateľ sformuloval takto:

„1. Základné právo domáhať sa zákonom upraveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR upravené v čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní č. k. 22P/260/2010 a postupom Krajského súdu v konaní č. k. 8 CoP 430/2013 porušené bolo.

2. Krajskému súdu prikazuje, aby vo veci opäť konal a prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva a práva upraveného v čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10 000 EUR (slovom desaťtisíc eur) ako náhradu nemajetkovej škody, ktoré je Ministerstvo

spravodlivosti SR povinné sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie 8503,07 eur (slovom osemtisícpäťstotri eur) ako náhradu majetkovej škody, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške podľa vyčíslenia advokáta, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd konštatuje, že i keď formuláciou petitu sťažovateľ namietal iba postup okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach, časť podstatnej argumentácie smeruje aj proti rozsudkom konajúcich súdov, ktorými boli predmetné konania skončené. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti okrem postupu konajúcich súdov skúmal aj to, či ich konečné rozhodnutia v merite veci neboli neodôvodnené alebo arbitrárne v takom rozsahu, že by to malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy.

12. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv a slobôd postupom okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie ústavy limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06).

Podstatou účinnej ochrany základných práv sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil vo vzťahu k základným právam a slobodám, porušenie ktorých sa namieta a ktorý mu umožňoval odstrániť stav, v ktorom vidí porušenie svojich základných práv a slobôd.

13. Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať postup okresného súdu ako súdu prvého stupňa, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k postupu okresného súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

14. Ústavný súd v ďalšom preskúmal možnosť porušenia označených základných práv sťažovateľa postupom krajského súdu a jeho rozsudkom.

15. Podstatu podanej sťažnosti tvorí nesúhlas sťažovateľa s vyhodnotením dôkazov zo strany krajského súdu, pričom sťažovateľ je presvedčený, že pri správnom vyhodnutí dôkazov (najmä ním navrhovaných dôkazov týkajúcich sa jeho pracovného uplatnenia na trhu práce) by krajský súd dospel k inému záveru a vo svojom výroku by rozhodol o znížení výživného na ním požadovanú výšku. Inak povedané, závery vykonaného dokazovania sťažovateľ interpretoval inak ako konajúce všeobecné súdy. Sťažovateľ taktiež namietal, že krajský súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy.

16. Ústavný súd pri posudzovaní namietanej ústavnej nekonformnosti rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, s poukazom na svoju ustálenú judikatúru predovšetkým konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprináleží hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

17. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že tá nemá v rozhodujúcej miere ústavnoprávny rozmer, t. j. absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorou by sa ústavný súd mohol bližšie zaoberať. Sťažovateľ sa v zásade obmedzuje len na popis skutkového stavu, pričom opakovane zdôrazňuje, že konajúce súdy ním predstretý skutkový stav nesprávne zistili, keďže sa nezamerali na ním navrhované dôkazy. V intenciách uvedenej stabilizovanej judikatúry ústavný súd uvádza, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy, tak ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady pre zistenie materiálnej pravdy.

18. Napriek uvedenému z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné uviesť aj tieto skutočnosti:

19. Určenie výšky výživného na maloleté deti, ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, resp. jeho zmena prislúcha súdu, ktorý je pri rozhodovaní viazaný príslušnými ustanoveniami zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), ktoré ustanovujú základné pravidlá pri určovaní výšky výživného.

20. Podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samy sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť...

Podľa § 62 ods. 4 zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 62 ods. 5 zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 75 ods. 1 zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

21. Z citovaných ustanovení zákona o rodine vyplýva, že rozhodovanie o výživnom a najmä skúmanie pomerov povinného rodiča nie je vždy mechanické a súdu umožňuje odchýliť sa od povinným rodičom preukazovaných skutočností, prípadne tieto nezohľadniť. Takto postupovali sudy aj v právnej veci sťažovateľa, pričom skutočnosť, že on sám sa s ich právnym názorom nestotožňuje, nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

22. Krajský súd sa dostatočne zaoberal všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa (zdravotný stav, vek, príjmové a majetkové pomery, schopnosti a možnosti) a vyhodnotil ich spôsobom, ktorý zodpovedá zákonným požiadavkám na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje a ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by mohlo signalizovať porušenie označených základných práv. Ústavný súd nezistil ani žiadny iný nedostatok konania, ktorý by mohol mať za následok porušenie základných práv sťažovateľa.

23. Ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam zákona o rodine, ktoré majú na pamäti predovšetkým záujem maloletého dieťaťa. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu možno v posudzovanej veci považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

24. K namietanému nedostatočnému vykonaniu dokazovania krajský súd uviedol: *„Odvolací súd uvádza, že nebolo potrebné dopĺňať dokazovanie o podrobnú špecifikáciu trhu práce, ani o to, aké by mal otec možnosti uplatniť sa u riadnych zamestnávateľov so strednou školou, ktorú vyštudoval, pretože odvtedy nadobudol a disponuje takými vlastnosťami, že môže naďalej dosahovať príjmy ako podnikateľ v úplne inej oblasti a sám preukázal, že sa na trhu práce stále nájde pre šikovných a inovatívnych ľudí, akým otec nesporne je, miesto, ktoré mu umožňuje adekvátne zárobky...*

Ani podľa odvolacieho súdu nebolo potrebné podrobne sa vysporiadavať s možnosťami a schopnosťami matky mal. detí zarábať viac, ako bolo preukázané v konaní,

pretože jej podiel na výživnom je už za tejto skutkovej situácie minimálne rovnaký - ak nie vyšší ako otcov. Je nesporné, že výživné od otca nepostačuje na uspokojovanie všetkých potrieb mal. detí (postačuje akurát na stravu a hygienické prostriedky), ktoré im na hranicu prospešnú pre ich rozvoj (bývanie, školské a mimoškolské potreby, oblečenie a obuv, zdravotná starostlivosť) dopĺňa práve matka tak, aby sa z nich stali plnohodnotní a samostatní členovia spoločnosti.

Z obsahu spisu nevyplýva ani to, že by konajúca sudkyňa neposkytovala otcovi priestor na uplatňovanie jeho práv, alebo že by ho diskriminovala z dôvodu odlišného pohlavia. Naopak, vykonala vo veci rozsiahle dokazovanie potrebné na spravodlivé rozhodnutie veci a samotná skutočnosť, že nerozhodla v súlade s predstavami otca nemá vplyv na správnosť napadnutého rozsudku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo.“

25. Ústavný súd k argumentácii krajského súdu dopĺňa, že z práva na súdnu ochranu nevyplýva pre sťažovateľa právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mali možnosť tieto návrhy predniesť (porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Engel c. Holandsko z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 - 39, § 91, podobne II. ÚS 25/07). Zároveň ústavný súd dodáva, že v okolnostiach daného prípadu vonkoncom nemožno hovoriť o možnom porušení označených základných práv sťažovateľa, pretože krajský súd sa v odvolacom konaní oboznámil s návrhmi sťažovateľa na doplnenie dokazovania, avšak ani tento spôsob procesnej obrany argumentačne nezvrátil jeho potvrdzujúci rozsudok, čo napokon krajský súd aj náležite odôvodnil.

26. Sťažovateľ okrem porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy v podstate upravuje právo na prístup k súdu, a to ako *lex specialis* pre prístup vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Ide o kompetenčné ustanovenie, ktoré určuje, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že nie je daná žiadna príčinná súvislosť medzi tvrdeným

porušením základného práva v zmysle ústavnej sťažnosti a právom garantovaným čl. 46 ods. 2 ústavy.

27. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd z uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015